

EduAkademia.pl

prace naukowe na zlecenie

Do-insertu

JAK PISAĆ PRACĘ MAGISTERSKĄ?

(Wskazówki ogólne)

1. Cel i charakter pracy magisterskiej

W myśl regulaminu studiów, student w pracy magisterskiej ma wykazać: znajomość przedmiotu, opanowanie literatury w zakresie opracowywanego tematu oraz umiejętność korzystania ze źródeł .

Cztery główne zadania dydaktyczne pracy magisterskiej:

1. ma dokończyć proces kształcenia studenta w umiejętności obserwowania i analizowania otaczających go zjawisk,
- 2.ma wdrożyć studenta do posługiwania się nabytą wiedzą w praktyce,
- 3.ma nauczyć go samodzielnego rozszerzenia zasobu wiedzy,
- 4.ma dać mu, przynajmniej ogólne, pojęcie o metodach pracy naukowej.

2.Temat pracy magisterskiej

Nad właściwym doбором tematów prac magisterskich czuwa Rada Wydziału i sama ustala tryb ich realizowania. Student ma prawo zaproponować temat pracy; rzeczą promotora jest jego zatwierdzenie.

Nad tym, aby temat był dobrany prawidłowo, czuwa promotor. Promotor wyznacza albo akceptuje proponowany przez studenta temat, zatwierdza plan pracy. Do niego należy nie tylko ocena najpierw fragmentów pracy, a później jej całości, ale także udzielanie wskazówek metodycznych i merytorycznych w czasie jej pisania. Skoro jednak student może mieć czynny udział w doborze tematu, powinien on, przy opracowaniu własnego tematu, przestrzegać następujących zasad:

1. temat powinien być wąski i jak najbardziej konkretny,

2. temat powinien być tak pomyślany, żeby student nie napotykał przy pisaniu na zbędne trudności, a więc nie należy podejmować zagadnienia w którym brak jest literatury albo które wymaga dużego nakładu sił przy trudnych i mozolnych badaniach empirycznych,

3. temat powinien być tak sformułowany, aby prowadził do udowodnienia oznaczonej tezy,

4. prace magisterskie mogą się opierać na materiale pierwotnym, czyli na danych i obserwacjach nie opracowanych, materiale wtórnym, czyli na opracowaniach już

istniejących; właściwym wkładem autora jest to, co uzyskał dzięki zgromadzeniu danych, ich uporządkowaniu, analizie i wyciągnięciu z nich wniosków.

3. Prace przygotowawcze, ustalenie problematyki, plan i szkic

Zanim przystąpimy do gromadzenia materiałów i do wyciągania z nich wniosków, trzeba ustalić konkretne problemy które muszą być rozwiązane.

Trzeba jednocześnie czytać i pisać oraz pisać i czytać, trzeba łączyć aktywną i pasywną stronę procesu tworzenia pracy. W tej fazie opracowania realizacja tej zasady polega na tym, że zapoznujemy się na razie w sposób ogólny z podstawowymi pozycjami literatury przedmiotu, a równocześnie próbujemy naszkicować sobie wizję rozumowania, które zamierzamy w pracy zrealizować. Najważniejsze i decydujące jest to, że kto zajmuje postawę bierną ograniczając się jedynie do czytania tego co ma przeczytać, a nie będzie go stać na robienie szkiców, ten nie będzie miał zadowalających wyników (przypomina to nabieranie wody sitem). Aktywna lektura powinna dać wizję pracy; wizję tę najlepiej sformułować jednocześnie w postaci planu treści i szkicu toku wywodów.

Plan treści to formalny kościec wywodów. Jego najmniejsze jednostki to jakby szufladki na pomieszczenie kolejnych tez, które będziemy udowadniać, oraz argumentów które wysuniemy na ich uzasadnienie. Plan treści staje się później spisem treści. Na razie jednak będzie podlegał przeróbce, zanim znajdzie w nim ostateczny wyraz w pełni prawidłowa konstrukcja pracy.

Z planu można sądzić o konstrukcji, ale nie o ładunku treściowym przyszłej pracy. Przygotowaniu pracy od tej strony ma służyć szkic toku wywodów, czyli zarys rozumowania, które ma zostać przeprowadzone. Mniej istotne partie zostają w nim pominięte lub tylko krótko zaznaczone, te natomiast miejsca gdzie znajdują się twierdzenia decydujące rozbudowuje się tak, żeby dokładnie oddawały zamierzony tok rozumowania, hipotezy robocze i ich kolejność, teorie które ma ją być wzięte pod uwagę. W szkicu należy też podać z jakich źródeł zamierza się czerpać przesłanki do poszczególnych twierdzeń. Zabiegi te, być może pracochłonne, pomagają jednak usprawnić i przyspieszyć w końcowym efekcie pisanie pracy, kontrolują nadmierność wywodów, zboczenie z tematu i ewentualny brak materiałów.

4. Konstrukcja pracy

Konstrukcja pracy jest dobra wówczas, gdy dostarcza najdogodniejszych form, w których ma przebiegać rozumowanie zmierzające do udowodnienia tezy pracy. Głównymi zaletami dobrej konstrukcji pracy magisterskiej są:

1. prostota i towarzysząca jej przejrzystość – cechy stanowiące przejaw logiki rozumowania,
2. kondensacja – eliminuje niebezpieczeństwo parokrotnych nawrotów do tego samego zagadnienia,
3. harmonia – polega na zachowaniu właściwych proporcji dających wrażenie elegancji pracy.

Praca składa się z kilku rozdziałów, które mogą dzielić się na podrozdziały. Liczba ich bywa różna. Oznakowanie nie podlega jakimś ustalonym zasadom; najczęściej oznacza się je cyframi rzymskimi, czasem literowymi lub cyframi arabskimi. Nie jest też powiedziane, że każdy rozdział musi mieć identyczny podział wewnętrzny (weź za wzór gotowe i dobre prace magisterskie). Konstrukcją opracowania rządzą podstawowe zasady: ciągu wynikania

i układu hierarchicznego; pierwsza decyduje o kolejności fragmentów równorzędnych (rozdział następny powinien być kontynuacją poprzedniego), druga zasada ujawnia się w istnieniu fragmentów nierównorzędnych (rozdział dzieli się na podrozdziały). Między jednostkami równorzędnymi muszą w obrębie całości zachodzić stosunki wynikania. Każdy z takich fragmentów ma zamykać jedno elementarne zagadnienie które ma być w tym miejscu rozwiązane. Ułatwia to czytelnikowi odesłanie do poszczególnych zagadnień, zwiększa przejrzystość wywodów oraz wywiera wrażenie pewnej dyscypliny myślenia.

Powyższe uwagi dotyczyły głównego członu, rozwinięcia, poniżej zatrzymamy się na chwilę przy wstępie i zakończeniu.

1. cel pracy i zamiary autora dotyczące sposobu jego realizacji,
2. stan badań (z literatury) nad zagadnieniem,
3. sformułowanie problematyki i wysunięcie tezy które autor zamierza udowodnić,
4. omówienie zagadnień terminologicznych (jeżeli występują),
5. określenie metod które zostaną w pracy zastosowane,
6. opis aparatu badawczego i zrelacjonowanie toku badań (jeśli takie były przeprowadzane),
7. ocenę materiałów źródłowych z punktu widzenia ich zupełności,
8. tło badań,
9. omówienie konstrukcji pracy.

Wstęp najlepiej określa stopień wyrobienia autora.

Zakończenie musi być podsumowaniem, tzn. musi stanowić syntezę opartą na udowodnionych wcześniej przesłankach. Musi scalać i ogniskować myśli zawarte w pracy.

5. Materiały pierwotne

Tworzywem, którym posługuje się myśl piszącego są dane i poglądy zawarte w materiałach pierwotnych oraz dane i poglądy zawarte w publikacjach. Materiały te muszą być wiarygodne, odpowiednie i zupełne.

6. Materiały z literatury przedmiotu

A. Z CZEGO WYBRAĆ ?

1. opracowania ogólne typu podręcznikowego z dyscypliny obejmującej badany temat, a także z dyscyplin pokrewnych,
2. obszerne monograficzne opracowania książkowe lub artykułowe,
3. drobniejsze artykuły naukowe – w tym samym zakresie, co monografie wymienione w punkcie poprzednim,
4. Materiały z Internetu (wiarygodne),
5. artykuły publicystyczne,
6. artykuły informacyjne, a przy niektórych pracach notatki prasowe.

Wszystkie rzeczywiście wykorzystane opracowania ujmują się w zestawieniu literatury na końcu pracy.

B. JAK WYBIERAĆ ?

Przy wyborze należy przestrzegać dwóch zasad:

1. zaczynać od opracowań ogólnych, następnie na ich podstawie skierować uwagę ku opracowaniom specjalistycznym,
2. zaczynać od opracowań najnowszych, a po wcześniej wydane sięgać tylko wówczas, jeżeli przemawia za tym odmienny zakres przedmiotowy, albo przewidywana duża wartość dzieła. Należy czytać tylko rzeczy wartościowe.

Doboru literatury student dokonuje samodzielnie, jest to jedno z zadań

dydaktycznych pracy magisterskiej, zaprawić się w poszukiwaniu opracowań odpowiednich do potrzeb. Zestawienie literaturowe wymaga jednak zatwierdzenia ze strony promotora.

7. Proces pisania pracy

OD CZEGO ZACZAĆ ?

Wbrew pozorom pisanie pracy nie zaczynamy od wstępu. Można go zredagować dopiero na końcu, czasem nawet po zakończeniu. Można zacząć od stwierdzenia stanu rzeczy. Jednakże praktyka uczy, że rozdział I ma przeważnie charakter podręcznikowy, gdyż student, opierając się na podręcznikach i innych opracowaniach

ogólnych, ma w nim dać dowód swego odczytania, a zwłaszcza znajomości zagadnień ogólnych w obrębie

których mieści się problematyka jego tematu. Rozdział ten stanowi zatem tylko tło dla wywodów właściwych, zawiera natomiast niewiele elementów własnej inwencji autora. Toteż najlepiej zacząć od takiego fragmentu, który jest zasadniczy dla udowodnienia tezy pracy magisterskiej. Fragment ten należy potraktować tak, jakby na nim miała zakończyć się praca i jakby miał od razu pójść do recenzenta. To znaczy, że należy nadać mu postać ostateczną.

8. Wykończenie zewnętrzne pracy

Praca powinna zawierać:

1. kartę tytułową, wg przyjętego wzoru,
2. spis treści,
3. spis tablic,
4. zestawienie literatury wykorzystanej, na końcu pracy,
5. zestawienie materiałów źródłowych,
6. zestawienie aktów normatywnych (np. norm).

Tekst pracy powinien być pisany jednostronnie, na papierze formatu A4. Rozdziały należy zaczynać od nowej strony, przed tytułem mniejszych jednostek musi być zachowany podwójny odstęp, tytuły należy uwidaczniać graficznie (podkreślenie, duże litery lub tłusta czcionka), należy wyraźnie oznaczać akapity, przypisy należy umieszczać na dole strony oddzielając je ciągłą linią, rysunki i tablice umieszcza się zawsze w tekście, strony muszą być ponumerowane kolejno (strony tytułowej nie numeruje się). Tekst ostateczny pracy powinien być zaaprobowany przez promotora.

Opracowano na podstawie książki pt. "Jak studiować? Jak pisać pracę magisterską?" autorstwa Macieja Świącickiego, Warszawa 1969.